

Det Olske Orkester: Koncerten ★★★★★☆

'En pivfalsk komedie om menneskelig fiasko' lyder den muntre undertitel til 'Koncerten', hvor en flok f

FAKTA

Det Olske Orkester: Koncerten -

Manuskript og iscenesættelse: Lotte Faarup. Scenografi og kostumer: Julie Forchhammer. Musikalsk arrangement: Torben Snekkestad. Medvirkende: Øyvind Kirchhoff, Ole H. Christensen, Ditte Laumann, Andreas Dawe, Ragnhild Kaasgaard og Bo Larsen. Aldersgruppe: Fra 10 år. Set april 2014 på Københavns Musikteater (www.kobenhavnsmusikteater.dk), hvor forestillingen spiller til 4. maj. www.detolskeorkester.dk

Trækker i håndbremsen

Hver larmer med sit næb i en grotesk og voldsom voksenudgave af fri leg, hvor Ragnhild Kaarsgaard brillierer med en vildt roterende teske i en kaffekop. Men den nyvundne frihed bruges også til øjeblikkelig at opbygge en barrikade mod publikum og den øvrige omverden. Med kampråbet 'Jeg er fri' stables de fine musikinstrumenter hårdhændet op oven i klapstole, instrumentkasser, nodestativer og andet grej. Højdepunktet nås, når musikerne sejsikkert stikker knytneven i vejret i jubel over deres selvskabte kaos.

De går flere gange lige til grænsen – også smertegrænsen, for orkestrets vilde trutten og larmen gør ondt i ørerne. Men bedst som man er ved at tabe tråden og skuffet tror, at nu skrider det hele, nu ryger forestillingen i afgrunden, bliver der trukket i håndbremsen, såå samler alt sig flot igen og bliver til noget nervepirrende, underholdende nyt. Det foregår uden dikkedarer eller blide overgange, men det er til at forstå - også for store børn.

'Det virker ikke', konstaterer slagtøjsspilleren og kaster fiaskoen som diktator fra sig sammen med skråremmen med trommen. Forinden har vi lyttet til 'Partisansangen' fra 1920'ernes sovjetiske oprørskampe mod den hvide armé. Diktatoren kan ikke true musikerne til fuldstændig at rette ind. I stedet vælger han instrumenterne fra det ene efter det andet. Men musikerne synger falsk og med hjertet i halsen oplever man, hvordan den fabelagtig smukke kampsang langsomt og pinefuldt bringes til tavshed.

Her kunne historien og amatørorkestret slutte, men sådan går det ikke. Hellere spille dårligt, end slet ikke at spille, mener Bo Larsens absurde og fordrukne basunist. Hans banale visdom får straks den musikalske geist – og livsgnisten tilbage i det lille orkester. Med krum hals og glitrende veste kaster de sig ud i en ny rolle som party-band, og de er noget bedre til bosanova-rytmer end det meddansende publikum.

Af: Randi K. Pedersen